

Angela Marsons

GYEREKJÁTÉK

Angela Marsons

GYEREKJÁTÉK

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Child's Play

Copyright © Angela Marsons, 2019
First published in Great Britain in 2019 by Storyfire Ltd trading as
Bookouture.

Hungarian translation © Jánky Eszter

© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
JÁNKY ESZTER

ISBN 978 963 452 968 2

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő BALÁSSY FANNI

Prológus

2010 tele

– Bökd ki, mit akarsz! – csattan fel, miközben a kezét dörzsöli, épp ahogy gyerekkoromban.

Csakhogy már nem vagyok gyerek. Felnőtt vagyok, és dühös. De erről nem kell tudnia. Most még.

– Egyáltalán mit keresünk itt? – kérdezi, és körbenéz az elhagyott játszótéren. Január közepe van, a hőmérséklet egy fokkal jár fagyhatár felett húsz perccel napnyugta előtt.

Az ígéretem, miszerint van valamim a számára, idevonzotta, ahogy reméltem.

A kezemet a körhinta üléséhez érintem.

– Ül ide mellém, hogy odaadhassam az ajándékom!

Bizonytalannak tűnik, de erőt vesz rajta a kíváncsiság.

– Na, mi ez az egész...?

– Emlékszel, amikor elhoztál ide játszani kis koromban? – kérdezem.

Hezítál.

– Ööö... hát...

– Emlékszel, hogy löktél engem a hintán, hogy libikókáztál velem, és hogy labdáztunk?

– Na jó, késő van. Haza akarok menni – mondja, én pedig érzem a félelmet a hangján.

Tudja, hogy valami nincs rendben.

Elhúzódik tőlem.

Megragadom a karját.

– Nem emlékszel? Biztos? Ja, ez azért lehet, mert soha nem csináltál ilyet, te rohadt ribanc! – mondom, és a karjánál fogva megfordítom.

– Mi a...?

Olyan sokszor elpróbáltam ezt képzeletben. Pontosan tudom, hogyan fog történni.

Felemelem a jobb karom, és halántékon ütöm, amitől elveszti az eszméletét.

Őszinte mosoly terül szét az arcomon. Majdnem olyan jó érzés, ahogy elképzeltem.

Gyorsan dolgozom, ahogy a nap kúszik lefelé, nem tudom biztosan, meddig marad eszméletlen.

Nyöszörögni kezd, miközben az utolsó csomót kötöm a bokájára.

– Hé, te mit...?

– Kényelmes? – kérdezem, és hátrébb lépek, hogy megcsodáljam a művemem.

A lába terpeszben, erősen a körhinta fémvázához kötözve. A törzse csípőből előrehajlik, és a feje hozzáér a betonhoz a körhinta talpánál. A kezét hátrakötöztem.

– Ide figyelj, hányni fogok...

– Ez a legkisebb problémád – válaszolom. Élvezem a félelmet a hangjában, ahogy mozogni próbál.

Feljajdul, ahogy a szögesdrót a csuklójába mar. Rémálmom felhelyezni, de megéri a látványért, ahogy a kínládása élénkörös jelei megmutatkoznak.

– Csak egyszer kellett volna ide elhoznod – fröcsögöm, miközben elindítom a körhintát.

Ő sikít, ahogy a feje végigsúrolja a burkolatot.

Mosollyal az arcomon lököm tovább, a biztos tudattal, hogy senki sem fogja meghallani. A házakat, amelyeket a park köré építettek, bontásra ítélték, és évekkel ezelőtt kiürítették, miután két épület alatt beszakadt egy régi bányaárok.

Ma már csak olyan gyerekek használják a játszóteret, akik kilo-

méterekkel messzebből járnak ide, de nem a mostanihoz hasonló éjszakán.

– K... kérlek... ha...

– Csitt! Most én jövök – mondom, és erősebben lököm a körhinta vázát. Minden körrel újabb hajcsomókat hagy maga után.

– Azt fogod kívánni, bár játszottál volna velem – folytatom, és gyorsítok a lökéseken.

Röviden, élesen kapkodja a levegőt a fájdalmas sikolyok között, ahogy a húsa súrlódik a betonon.

Aztán a sikolyok rövid jajongásokká alakulnak, és azt hiszem, már alig van tudatánál.

Megállítom a körhintát, és a másik irányba lököm tovább. A szögesdrót mélyebben belevág a húsába, ahogy a forgás új lendületet kap.

És végre játszunk. Olyan játékot, amit én választottam.

Kört formáló vérnyom jelenik meg a kavicsos burkolaton.

Még erősebben lököm, a körhinta teljes sebességgel száguld mellettem.

– Oda kellett volna figyelned rám – zokogom, és olyan erősen lököm, ahogy csak tudom.

A felőle érkező hangok már nem többek halk nyöszörgésnél.

A földön megnőnek a vértócsák, húsdarabok akadnak fent a betontalapzaton.

A sírás teljesen elmúlik, amikor meghallom a koponyája recsenését.

Egy utolsót lökök a körhintán, és hátrébb lépek.

– Tényleg játszaniod kellett volna velem – mondom neki újra, bár tudom, hogy most már nem hall.

Elsétálok, ahogy az összerogyott, élettelen test tovább kering.

1. fejezet

Napjainkban

Kim Stone 23:29-kor érkezett a kordonokhoz. A nap már majdnem három órával korábban lement, de a késő augusztusi meleg még ott lappangott a levegőben.

Korábban utasította a diszpécser, hogy telefonáljanak a kollégájának, Bryant őrmesternek, de az őrmester Astra Estate-jét nem látta a helyszínen sorakozó rendőrautók, a mentő és a hullaszállító között. Az utóbbi két autóra nézett, egymás mellett parkoltak. Nyilván egyszerre csak az egyikre lehetett szükség.

Ahogy levette a sisakját, azon tűnődött, vajon miben zavarhatta meg társát a diszpécser hívása. Bryantet ismerve bizonyára épp elaludt volna a bűnügyi csatorna halk háttérzajára.

Ő Barney-t készült elvinni a késő esti sétára. Ott kellett hagynia a hátsó kertben tett gyors látogatás után, megígérve, hogy miután hazaér, futnak egyet a parkban. Akárhány óra is legyen. Szándékosan elhallgatta, hogy a Haden Hill Parkba kell jönnie, úgy érezte, Barney nem bocsátana meg neki olyan készségesen, ha tudná, hogy oda látogat, ahová közösen is gyakran járnak a kora reggeli sétákra.

A Haden Hill House egy viktoriánus rezidencia, amelyet 1878-ban George Alfred Haden Haden-Best építtetett a zöldterületre. Eredetileg lebontotta volna a hatalmas Haden Hall épületét, hogy kibővítsé otthonát, de idősödő nagynénje, a földbirtokos özvegye az Old Hallban lakott, és mire 1903-ban elhunyt, a férfi elvesztette motivációját a ház kiterjesztéséhez, így a két épület megmaradt egymás mellett.

1921-es halála után a ház, az Old Hall, a kertek és az ötvenöt hektárnyi terület állami tulajdonba került, hogy parkként használhassák. Az ezt követő években az Old Hall és a ház épületét evakuált lakosok menedékeként és bombariadók idején óvóhelyként használták. Az Old Hall évekig állt romokban egy tüzesetet követően, mígnem a lottótámogatás segítségével újraépítették, és visszanyerte régi pompáját.

Kimet a Haden Park Road felőli bejáráshoz vezényelték, amely a park északi részén, a felújított épületek közelében található játszótérre vezetett. Nagyjából egy tucat bámézkodó nyújtogatta már a nyakát a helyszínen, hátha megpillantanak valamit a rendőrtiszteken és az autókön túl, és egyre több ajtó nyílt ki, ahogy a helyi lakosok feladták a visszafogottság látszatát, kimerészkedve az emeleti és földszinti ablakok mögül.

Felmutatta az igazolványát, és átbújt a kordonszalag alatt, majd elindult a közvilágítás híján fényt adó zseblámpák fénysugarai és a fényvisszaverő dzsekik felé.

A rendőrtisztek utat engedtek neki a csoportosulás középpontja felé. Elhaladt néhány mentőorvos mellett, akik már nyilvánvalóan befejezték a szolgálatot aznapra, de tovább folytatták a beszélgetést a zsiráfmintás csúszda mellett.

– Jó estét, Keats! – mondta, amikor meglátta a kis termetű patológust, aki a mesehősös hintára helyezett táskájában kotorászott.

A férfi sajnálkozva rázta a fejét, és Kim arra gondolt, vajon milyen ügyszög hívták ki pontosan. Aztán hirtelen világossá vált számára a halottkém elkeseredésének oka, amelynek semmi köze nem volt a tetthelyhez.

– Nemsokára itt lesz – mondta, tudomásul véve, hogy a férfi sokkal jobban kedveli nála a társát, és ezt egyáltalán nem próbálja titkolni. Kimet ez nem zavarta. A legtöbb ember ugyanígy érzett.

Keats mogorva szája lassan mosolyra húzódott.

Bryant nyilván megérkezett.

– Jó estét, Keats! – mondta a társa egy mosoly és egy kéznyújtás kíséretében.

Kim Bryantre pillantott, amiről a társa nem vett tudomást.

Keats elvigyorodott.

– Na így illik üdvözölni...

– Bocsánat, de nem arról volt szó, hogy van itt egy holttest valahol? – kérdezte Kim, és színpadiasan körbenézett.

– De így van, és szegény teremtéshez nem nyúlt senki, az életjelek vizsgálatát leszámítva.

– Oké, akkor, mutasd meg, merre...

– Srácok! – biccentett Keats egy csapat egyenruhás tiszt felé.

Hirtelen az összes zseblámpa fénye reflektorként irányult a Kim-től balra eső területre, mintha felkapcsolták volna egy sötét színpad világítását.

Beletelt néhány másodpercbe, amíg a szeme megszokta a fényt, eközben Bryant odasétált mellé.

A férfi éles lélegzetvétele a sajátját tükrözte.

– Mi a fészkes fene ez? – Bryant a felügyelő szájából vette ki a szót.